

RAIN POURS LIKE COFFEE DROPS

WRITTEN BY BILLY MAXWELL TAYLOR & TRANSLATED BY RHYS HORTON
THIS TRANSCRIPT PARALLELS THE WELSH AND ENGLISH TRANSLATION OF THE
TEXT IN SIZE 15 FONT.

Er bod fy nhraed yn cyffwrdd â choncrit, alla i ddim llai na teimlo'r tywod.
Wrth inni sefyll yn ôl o ymyl y platfform a'r trê'n sy'n mynd heibio yn troi'r aer,
Alla i ddim llai na teimlo'r gwynt.

Though my feet touch concrete, I can't help but feel sand.
As we stand back from the platform edge and the passing train turns the air,
I can't help but feel wind.

MIST

Dw i'n weld fy wyneb ym mhob man.

Mae'n golchi'r concrit.

Mae dotiau ddu yn llanw a thrai; trwy rhydwelïau mae nhw'n pwmpio a gwasgu a nyddu mewn ffordd sy'n debyg i beiriant cyfundrefnol.

O gotwm, o anadlu myglyd, o esgidiau lledr.

Mae'r arogl yn drycsain o bersawrau gwahanol.

Cof.

Rwy'n ei frwsio yn y strud ond yn cerdded ymlaen, oherwydd nid yw cyfarfodydd yn aros mwyach.

Rwy'n cysgodi trwy'r dinas.

I see my face everywhere.

It washes the concrete.

Black dots ebb and flow; through arteries they pump and squeeze and twist in a way that resembles a machine or system.

Of cotton, of smokey exhales, of leather brogues.

The smell is a cacophony of various aftershaves.

And within it, if I search, a smell I cannot quite articulate.

A memory.

I brush it in the street but walk on, because encounters no longer linger.

I am a passing shadow through this city.

DROPS

Pob bore, af i'r dechrau. Darllen, rwy'n newid rhai pethau. Rwy'n yfed sip o goffi.

Wedyn, af nol i'r dechrau. Darllen. Newid pethau. Yfed sip o goffi.

Pob tro, fynd i'r dechrau. Darllen. Newid. Sipian. Pob bore

A bob tro – does dim byd yn newid. Mae'r pen tost yn parhau.

Each morning, I got to the beginning. I read, I change some things, I take a sip of coffee.

Then I go back to the beginning. Read. Change some things. Take a sip of coffee.

Each time, going back. Reading. Changing. Sipping. Each morning.

And each time, nothing much changes. The headache persists.

DRIZZLE

Mae'r peiriant yn tynnu'r pileri o goncrit o'r ddaear ac maen nhw'n anadlu, gydag anhawster.

Maen nhw'n adlewyrchu ei gilydd.

Coedwig sy'n troi a throelli, dal yn ymdrech tua'r brig.

Maen nhw'n cymryd lle ac yn nawsio ceuedd.

The machine pulls pillars of concrete from the ground and they breathe, with difficulty.

They reflect one another.

A forest of twists and knolls, but still a struggle towards the top.

They take space and exude hollowness.

RAINS

Y tu ôl i fy ysgwyddau, rwy'n clywed anadl clecian y gorfodol.

Tybed pryd y des i'n ofalwr iddo.

Nid oedd ond naturiol.

Ond dewis oedd e?

Wnes i ddewis?

Oedd gen i ddewis?

Nid yw'r cwestiynau hyn yn fy nghadw'n effro. Rwy'n rhy brysur i fod yn effro.

Behind my shoulders, I hear the crackled breath of obligation.

I wonder when I became its carer.

It was only natural.

But was it a choice?

Did I choose?

Did I have a choice?

These questions don't keep me awake. I'm too busy to be awake.

POURS

Arllwys fel coffi, gwasgaraf, rwy'n torri'n ddarnau.

Rwy'n synhwyro fy hun ar goll mewn y peiriant.

Dw i'n teimlo fy hun yn diferu i ffwrdd.

A dw i'n gweld llinell flachio.

Dych chi'n drymach, nad dych chi?

Pouring like coffee, I scatter, I break apart.

I sense myself lost within the machine.

I feel myself drain away.

And I see a flashing line.

You're heavier now, aren't you?

FLAWS / CYMRAEG

Rwy'n agor fy llygaid ac mae fy mwgwd yn cwmpo i ffwrdd.
Ond daeth allan y mwgwd hon, yn wahanol i eraill, o'r tu mewn.
Fel deilen Hydref, mae'n syrthio'n ysgafn i'r llawr ac yn toddi.

Mae'n toddi.
Ac mae'r waliau gwyn a llwyd yn toddi hefyd.
Wrth i mi agor fy llygaid, gwelaf bod y wal concrit yn wir yn papur meddal.
Croen - sy'n chwalu i ffwrdd.

Rwy'n codi lan, fel balw'n plentyn. Wrth i mi edrych i lawr, nid wyf yn ad-
nabod y lle hwn.
Mae'n dieithr i mi,
Diethryn na chefais erioed y llygaid i'w gweld

Rwy'n teimlo sgrwmp o eneidiau suddedig eraill yn codi o'r peiriant hwn.
Codwn.
Rwy'n popio ond dw i ddim yn cwmpo.
Yn lle, codaf ymhellach, ar wyneb cefnfor.

Sylwaf fod fy mhen tost wedi llonyddu.
Mae fy nghroen yn anadlu ac rwy'n teimlo olion ohonof fy hun yn cael ei adael
ar y byd hwn.
Awyr las.
Rwy'n adnabod y lle 'ma.
Mae'n rhywle yr wyf yn teimlo fy mod yn perthyn.
Man lle mae fy anadl yn dod o hyd i eiriau cân.

Mae'r clic llosgi o orfodaeth wedi anweddu.
Dydw i ddim yn mynd, nid oes angen i mi wneud ac, fel diferyn o goffi, rwy'n
glanio.

FLAWS / ENGLISH

I open my eyes and my mask falls off.
But this mask, unlike others, emerged from within.
Like an Autumn leaf, it tumbles softly to the floor and melts.
It melts.

And the white and grey walls melt too.
As I open my eyes, I see that what I thought to be concrete in instead the soft
translucence of paper.
A skin - disintegrating away.

I rise up, like a child's balloon. As I look down, I do not recognise this place.
It is a stranger to me
A stranger who I never had the eyes to see.

I feel the gust of other sunken souls rising from this machine.
We rise.
I pop but I do not fall.
Instead, I rise further and further, onto the surface of an ocean.

I notice my headache has become still.
My skin breathes and I feel traces of myself being left on this world.
A blue sky.
I recognise this place.

It is somewhere in which I feel I belong.
A place where my breath finds words of song.

The burning click of compulsion has evaporated.
I don't do, I don't need to do and, like a drop of coffee, I land.

For any further questions or if you require other ways of accessing the text,
please email billymaxwelltaylor@gmail.com.

This text was devised through observations and meditations, in cities, in parks,
on beaches, often with a coffee, a notepad and a lack of rushing.